

K úkolům operačně taktické přípravy v r. 1964

Kolektiv oddělení operační přípravy operační správy GŠ

Hlavní cíl nového výcvikového roku je dále zvyšovat bojeschopnost armády a obranyschopnost státu. Tomuto cíli podřídíme všechny úkoly i plánovaná opatření v operační přípravě, neboť nedílnou součástí bojové pohotovosti je připravenost velitelů a štábů k plánování a řízení bojové činnosti vojsk.

Nejednou jsme dokázali, že jsme schopni plnit všechny obtížné úkoly i v složitých podmínkách první operace vedené současně se zahájením války. Nové výcvikové dokumenty proto zaměřují pozornost na ty oblasti, v nichž je nutné především odstranit nedostatky zjištěné v uplynulém výcvikovém roce. V úkolech nedochází proto k žádným základním změnám, jde spíše o kvalitu při plnění úkolů.

Jeden ze složitých problémů je **pohraniční střetné sražení**, jehož řešení vyžaduje dokonalý operační rozhled v situaci a vzájemný soulad manévru v rámci operace se smělym bojem v taktickém rámci. Pohraniční střetné sražení je rozhodující pro další vývoj situace a povedou jej výhradně svazky, které jsou již dnes v příslušné části válčiště.

Víme, že výsledek střetného sražení bude záviset především na prvním hromadném úderu a že současně mohou působit v týlu nepřítele hluboké operační či strategické vzdušné (nebo i námořní) výsadky, které budou využívat výsledek úderu raketových zbraní. Přesto velitel a štáb pohraničního svazu odpovídá za přípravu, plánování a vedení střetného sražení. Z jejich hlediska je pohraniční střetné sražení — jako součást útočné operace počátečního období války — rozhodující fází, kterou musí řešit výhradně svými vojsky a prostředky.

Pohraniční svaz si musí být vědom toho, že jeho neúspěch by v zápětí byl i neúspěchem vojsk vysazených do hlubokého týlu nepřítele, neboť životnost a akceschopnost těchto jednotek je časově omezena a hloubka vysazení i bojový úkol budou rozhodně odpovídat plánovanému tempu operace pohraničních pozemních vojsk.

To jsou mimo jiné důvody, které nás nutí věnovat velikou pozornost právě tomuto období a tomuto druhu operace. Dále je žádoucí, aby raketové vojsko a letectvo se zdokonalovalo v umění používat **jaderné zbraně**. Stalo-li se raketové vojsko hlavním druhem ozbrojených sil, je nezbytné, aby neustále se zdokonalovalo v řízení manévru palbou i pohybem, ve volbě cílů pro údery jadernými zbraněmi, v zabezpečení činnosti raketových jednotek z hlediska protivzdušné a protivýsadkové obrany, v průzkumu cílů, v maskování a v neposlední řadě v týlovém a technickém zabezpečení, bez nichž by raketové jednotky zůstaly žilami bez krve.

Dnes už proto nestačí věnovat studijní úsilí základním takticko-technickým údajům a zásadám pro rozmístění a přemístění těchto jednotek, ale pozornost musí být napřena na hlubší problémy, spojené s činností raketových vojsk a s jejich všestranným zajištěním.

Nedostatek prostředků jaderného napadení — nebo někdy i jiné důvody — nás mohou donutit, abychom v průběhu útočné operace přešli do obrany.

Problémy obrany jsou podstatně složitější než útok, což je způsobeno především skutečností, že převaha sil a prostředků a iniciativa je na straně nepřítele. Proto ve štábech musíme věnovat pozornost též plánování a řízení obranného boje a naučit vojska všem zvláštnostem režimu života v obraně včetně charakteristického prvku rychlého střídání různých druhů bojové činnosti.

Vezmeme-li v úvahu poměrně silná tanková uskupení u většiny svazků předpokládaného nepřítele, pak jednou z rozhodujících otázek obranného boje a operace bude odražení a ničení nepřátelských tanků (tankových uskupení v operačním měřítku). Bude účelné, abychom si tento problém všestranně teoreticky ujasnili.

Ani operační umění nemůže obranu jako druh operace opomíjet, protože její negace by se nepříznivě odrazila i v oblasti taktiky. Žádné teoretické závěry nás neopravňují k tomu, abychom vyloučili obrannou operaci vůbec. Tvrdíme sice, že půjde o operaci prostorově i časově omezenou, ale tím spíše ji musíme umět dovedně vyřešit.

Další poznámka na okraj nového výcvikového roku se týká pedagogické stránky procesu operační přípravy, přesněji řečeno **metodické stránky jednotlivých zaměstnání**. Zaměřujeme-li pozornost na kvalitu všech opatření, není možné opominout hledisko metodické.

Jde o to, aby každé zaměstnání přineslo maximální účinek, a to nejen cvičení s vojsky nebo velitelsko-štábní cvičení v terénu, ale i tzv. menší formy, jako např. velitelské zaměstnání.

Požadujeme, aby vedoucí předem promysleli způsob řízení těchto zaměstnání a zvolili takovou metodu, při níž účastníky školení něco trvale naučí. Vedoucí školení se nesmějí bát použít tabule, křídly, jednoduchých náčrtů, obrazů, modelů a učit na praktických příkladech. Není-li zaměstnání metodicky dobře připraveno, pak je lepší ho vůbec nedělat.

Operační příprava má řadu forem. Ideální by bylo, aby všechny byly spolu spjaty jednotící ideou a rovnoměrně přinášely účastníkům poučení, znalost, návyky v práci a zkušenosti. Jedním ze základních prostředků k dosažení tohoto cíle je správně volená metodika, odpovídající druhu zaměstnání, obsahu tématu, požadovaným cílům, znalostem posluchačů, charakteru prostředí a dalším ovlivňujícím podmínkám.

Zdá se, že zlepšením metodické stránky operační přípravy bychom mohli vyřešit řadu připomínek k přípravě generálů a důstojníků.

V novém výcvikovém roce (důrazněji než v minulém roce) požadujeme, abychom byli schopni **vést boj i operaci bez použití jaderných zbraní** a přejít od operace bez použití těchto prostředků k operaci s jadernými zbraněmi. Je to značně obtížný problém, protože jde o kvalitně rozdílný způsob boje a operace. Na jedné straně se učíme, že jaderné zbraně rozhodují o výsledku střetnutí a je jim podřízena veškerá činnost ostatních druhů ozbrojených sil a podle této zásady cvičíme štáby a vojska a na druhé straně máme tytéž úkoly řešit bez tohoto hlavního bojového prostředku.

Předpokladem tohoto druhu války ovšem je zřeknutí se jaderných zbraní oběma válčícími stranami.

V minulém výcvikovém roce měla některá velitelsko-štábní a vojsková cvičení ozbrojených sil NATO na tematiku počátečního období války poněkud odchylné zahájení než dříve. Tato cvičení byla zahajována způsobem známým z druhé světové války, tj. bojem průzkumů, předsunutých odřadů, letectva a postupným sražením úderných uskupení pozemních sil obou stran, a to bez použití jaderných zbraní, ke kterému docházelo zpravidla až v průběhu cvičení.

Tato skutečnost zřejmě souvisí s některými teoriemi, které se objevily v poslední době na Západě.

Hlasatelé těchto nových koncepcí vycházejí ze „strategie pružné reakce“ a zastávají názor, že válka v Evropě může vypuknout i bez použití jaderných zbraní, přičemž hlavní důvody svých teorií zamlčují. Hlavní důvody spočívají v převaze socialistického tábora nad kapitalistickým v oblasti raketové techniky a jaderných zbraní a v obavách, že „souboj“ strategických raketových vojsk a letectva je pro imperialisty předem prohraný.

Uvažují o jakési „atomové spirále“, tzn. o zahájení války bez jaderných zbraní a postupném jejich použití v taktickém, operačním a strategickém měřítku. Doby po kterou operace proběhly bez použití jaderných zbraní, předpokládají využít k politickému a diplomatickému nátlaku vůči socialistickému táboru, přičemž svých vojenskopolitických cílů by chtěli dosáhnout zastrašováním, že použijí jaderné zbraně. Jsou si vědomi, že se silami, které mají v Evropě k dispozici, nejsou s to vést dlouhou válku i bez použití jaderných zbraní. Vedou proto spory o možnou délku období války, ve kterém by jaderné zbraně nebyly použity. Podle amerických expertů lze uvažovat asi o devadesáti a podle západoevropských úvah o třiceti dnech.

Cílem těchto teorií je vyhnout se zdrcujícímu prvnímu hromadnému úderu strategických raketových vojsk Sovětského svazu a tím si zabezpečit bojeschopnost úderných uskupení ozbrojených sil NATO připravených v dané době k agresi. Uchování maximální bojeschopnosti je nezbytné i vzhledem k jejich méně výhodnému rozmístění na evropském válčišti ve srovnání s ozbrojenými silami států — účastníků Varšavské smlouvy.

Všechny tyto teorie jsou však v rozporu s politikou imperialistických států, která je i nadále agresivní a směřuje k přípravě nové světové války proti státům socialistického tábora. Zůstává faktem, že imperialisté pod maskou „obranu proti komunistické agresi“ **pokračují intenzivně v přípravě ozbrojených sil k překvapivému hromadnému úderu jadernými zbraněmi a k zahájení aktivní bojové činnosti s cílem zničit státy socialistického tábora.** To vyplývá ze samé podstaty imperialismu a z faktu, že zahájení třetí světové války by bylo začátkem jeho konce. Tato skutečnost nám jednoznačně nedovoluje věřit v myšlenku, že by snad imperialisté v zájmu lidskosti nepoužili jaderné zbraně v boji, v němž půjde o všechno.

Zásada učit se připravovat a vést operace i bez použití zbraní hromadného ničení je správná již proto, že tuto možnost nelze vyloučit.

Pohlédneme-li zpět do historie, konkrétně první a druhé světové války, můžeme konstatovat, že prostředky masového ničení, které byly v dané době k dispozici (chemické a biologické), nebyly v hromadném měřítku válčícími stranami použity. Nebylo by správné domnívat se, že např. fašistickému Wehrmachtu

bránila v použití těchto prostředků Ženevská konvence. Byl to strach z možnosti, že protivník použije odvetné účinnější prostředky a ještě ve větším měřítku. Nemůžeme proto úplně vyloučit variantu zahájení možné příští války bez použití jaderných zbraní, i když lze těžko předpokládat, že by se generálové imperia-listické koalice předem zříkali momentu překvapení při atomovém útoku, o němž sní a který připravují.

Příprava našich velitelů, štábů a vojsk je především a hlavně zaměřena na přípravu a vedení operací a boje za použití zbraní hromadného ničení. Musíme být však připraveni zahájit operace i bez těchto prostředků a přitom být pohotovi kdykoli a rychle přejít k operaci (boji) za použití zbraní hromadného ničení. Možnost zahájení války bez použití jaderných zbraní nesnižuje však význam a potřebu stále a vysoké bojové pohotovosti vojsk.

V příští možné globální válce nelze vyloučit i takovou variantu, že zbraně hromadného ničení budou použity jen na některých válčících. Byly by pravděpodobně rozhodující a mezi ně počítáme Evropu. Na odlehlých válčících by jaderné zbraně nemusely být použity.

Je možná i varianta operace a boje našich vojsk bez jaderných zbraní. Bude to v případě „nutnosti“, kdy některé svazy a svazky nebudou mít dočasně k dispozici jaderné zbraně, ať již z jakéhokoli důvodu (zničení zásob, znemožnění přisunu apod.). To však je situace výjimečná a odlišná od variant, které předpokládají operace a boje bez použití jaderných zbraní u obou válčících stran.

Z možnosti, že operace příští války, zahájené bez použití jaderných zbraní, mohou kdykoli a „okamžitě“ přerůst v operace za použití těchto zbraní, lze odvodit jednoznačný závěr, že **plánování operací (boje) bez použití jaderných zbraní nutno založit na zásadách platných pro přípravu operací za použití jaderných zbraní.** Jinými slovy to znamená, že požadavky, jako je nesoustřeďovat síly a prostředky na malé prostory, útočit (bránit se) v širokých a stejných pásmech, útočit na směrech apod., nutno respektovat i nadále.

Při plánování uplatníme v podstatě jeden nový požadavek, tj. **snížit tempo útoku.** Dosud jsme počítali při zahájení operace s tempem 70—80 km a po proniknutí do hloubky území nepřítele s tempem 90—100 km za den. V operacích bez použití jaderných zbraní budeme tato tempa snižovat, a to vycházejí z nesouvislé fronty a dalších faktorů asi na poloviční hodnotu. Rozhodující úlohu pro stanovení tempa útoku bude mít poměr sil na daném směru.

Plánování první operace počátečního období války by mělo zahrnout i novou variantu jejího možného zahájení. Uvedené skutečnosti nevyžadují, abychom zpracovali nový (další) plán operace. Bude správně **vypracovat na stupni frontu jediný plán operace**, ovšem s různými variantami jejího zahájení (z operační sestavy, z prostorů rozptýlení, ze shromaždišť nebo posádek). Možnost zahájení a vedení operace bez použití jaderných zbraní se odrazí v plánu operace (vzhledem na snížená tempa) ve dvou časových údajích pro plnění jednotlivých úkolů, jejichž hloubky by měly být v obou variantách stejné. Obdobně by měly být v plánu řešeny otázky plánování prostorů pro přemístění záloh frontu. Poněkud odlišná situace je na stupni armády. Vyplyvá to ze skutečnosti, že úkoly svazků jsou stanovovány po dnech (jeden den i více), tj., že pro různé tempo útoku přísluší ve stejném časovém období (za den) různá hloubka úkolu.

V operaci počátečního období války bez použití jaderných zbraní neztrácí na významu i **pohraniční střetné sražení**. Uchopení iniciativy a tím vytvoření předpokladů pro úspěšné sražení, nebude již pochopitelně závislé na prvním hromadném úderu a dalším používání jaderných zbraní, ale na rozhodné aktivní činnosti pozemních vojsk (zvláště tankových). Velký význam přitom bude mít úspěšná činnost úderného letectva, která bude dílčím způsobem plnit předvídané úkoly raketových vojsk. Letectvo by pak muselo působit ve složitých podmínkách nedostatečně umlčené PVO nepřítele.

Úspěch pohraničního střetného sražení bude kromě toho závislý na rychlém přenesení bojové činnosti na území nepřítele, k čemuž budeme využívat předsumnutých odřadů, taktických výsadek a výhodné dislokace pohraničních svazků, která umožňuje rychlé zasazení jejich hlavních sil na území nepřítele.

Požadavek mít maximum sil v prvním sledu, zůstává nejen v platnosti, ale jeho význam roste, vzhledem k tomu, že umožňuje na daném směru **výhodný poměr sil** při ničení nepřítele, který v podmínkách pohraničního střetného sražení bez použití jaderných zbraní, bude pro převzetí iniciativy rozhodující. Hromadné používání jaderných zbraní totiž umožňuje (při jejich účelném použití) úpravu poměru sil podle potřeby. Úspěch bojové činnosti je především závislý na palebných možnostech a odmyslíme-li si jaderné zbraně, pak hlavně na možnostech dělostřelectva a tanků.

Posudíme z tohoto hlediska poměr sil a z něho vyplývající palebné možnosti našich svazků se svazky pravděpodobného nepřítele.

Tabulka 1

		Nepřítel				Vlastní			Poměr sil (zaokrouhle- no na deseti- tiny)
		tanků	děl. a mín.	celkem		tanků	RM, děl. a mín.	celkem	
NSR	md	216	118	334	msd	193	81	274	1,2 : 1
	td	270	104	364	msd	193	81	274	1,3 : 1
	hd	216	118	334	msd	193	81	274	1,2 : 1
	md	216	118	334	td	319	39	358	1 : 1
	td	270	104	374	td	319	39	358	1 : 1
	hd	216	118	334	td	319	39	358	1 : 1
Francie	md	108	127	235	msd	193	81	274	1 : 1,1
	od	216	109	325	msd	193	81	274	1,2 : 1
	md	108	127	235	td	319	39	358	1 : 1,5
	od	216	109	325	td	319	39	358	1 : 1,1
USA	md	174	194	368	msd	193	81	274	1,3 : 1
	od	342	181	523	msd	193	81	274	2 : 1
	md	174	194	368	td	319	39	358	1 : 1
	od	342	181	523	td	319	39	358	1,5 : 1

Poznámka: U nepřítele nezapočítány lehké tanky (např. md (F) má 169 a od (F) 128 leh. tanků) a Day Crockett s tříštví trhavým střelivem.

Tabulka 1 ukazuje, že z patnácti možných variant poměru sil je sedm ve prospěch nepřítele, tři v náš prospěch a čtyři jsou vyrovnané. Při započítání lehkých tanků nepřítele (zvláště u francouzských svazků) do poměru sil se uvedené předpoklady z našeho hlediska ještě zhorší. Je jisté, že v takových bojových podmínkách bude naléhavě třeba využívat dovedně tanků i k palbě ze zakrytých postavení.

Tabulka ukazuje poměry sil svazek proti svazku. V tom jsou však možnosti do značné míry zkresleny, poněvadž situace tohoto druhu se vyskytne jen zřídka. Rozhodující je počet svazků zasazených do pohraničního střetného sražení v prvním sledu.

Variantu takového poměru sil (palebných možností) ukazuje další tabulka (2) zpracovaná za předpokladu, že proti tankové, mechanizované a horské divizi německého armádního sboru jsou zasazeny čtyři motostřelecké a dvě tankové divize vlastní.

Tabulka 2

	Nepřítel				Vlastní				Poměr sil
		tanků	děl. a min.	celkem		tanků	RM. děl. a min.	celkem	
as (N)	td	270	104	374	čtyři msd	772	324	1096	1 : 1,85
	md	216	118	334					
	hd	216	118	334	dvě td	638	78	716	
	celkem	702	340	1042	celkem	1410	402	1812	
	sbor děl. odd.	—	18	18	dvě arm. děl. brigády	—	144	144	
	úhrnem	702	358	1060	úhrnem	1410	546	1956	

Z tabulky vyplývá, jak důležité je rychlé zasazení hlavních sil maximálního počtu svazků v prvním sledu, které umožní rozbít svazky prvního sledu nepřítele. Pro další vedení operace je třeba uplatňovat známou zásadu ničit nepřítele, především jeho přisunované zálohy, po částech. K tomu je třeba šetřit vlastní nepotřebované síly, v pravý čas zasazovat druhé sledy a dovedně manévrovat na bojišti.

Na taktickém stupni, kde poměr sil nemusí být vždy pro vlastní vojska příznivý bude k úspěšnému boji třeba ještě rozhodněji a důsledněji využívat mezer v sestavě nepřítele k převapivému pronikání do jeho boků a týlu. Kromě toho je, podle našeho názoru, možné k dosažení potřebné převahy nad nepřítelem, soustředit dočasně na rozhodujícím směru potřebné množství sil a prostředků zúžením pásma, např. při průlomu spěšně zaujaté obrany nepřítele, nebo předem připravených pásů (v případě, že tyto prostory nelze obejít). Po splnění úkolu pak vojska znovu rozptýlit do původního pásma útoku.

Jak jsme uvedli — při střetném sražení se zvýší úloha letectva. Budě tomu

tak nejen v tomto období, ale i v průběhu operace, kdy úderné letectvo může účelnou podporou pozemních vojsk a ničením nepřátelských záloh na dalekých přístupech rozhodujícím způsobem ovlivňovat úspěšný boj pozemních svazků. Rovněž použití výsadků neztrácí na významu. Taktické výsadky mohou přispět k zvyšování tempa útoku (omezováním manévru taktických záloh nepřítele). Málo účinné ničení operačních záloh nepřítele by pravděpodobně omezilo možnosti operačních výsadků, zvláště pokud jde o jejich aktivní úkoly. Zabezpečení přepravy a vysazení operačních i taktických výsadků, vzhledem k menšímu narušení protivzdušné obrany nepřítele, musí být dokonalejší a spolehlivější, než v podmínkách používání jaderných zbraní.

Zahájení války bez použití jaderných zbraní nezmenšuje nutnost stále **pohotovosti vlastních raketových vojsk k okamžitému provedení jaderných úderů**. Přechod od operací bez jaderných zbraní k operaci za jejich použití nelze posuzovat jako určité časové období, ale jako okamžitou akci. Nebylo by správné spoléhat na praktické uplatnění některých názorů, a to především těch, které předvídají **postupné** používání taktických, operačních a strategických jaderných raketových zbraní. Naopak očekáváme, že veškerá snaha pravděpodobného nepřítele bude i v tomto případě zaměřena na **dosažení překvapení hromadným použitím zbraní hromadného ničení**.

Vlastní raketové útvary a svazky je třeba neustále udržovat v pohotovosti k jaderným úderům. Může to být uskutečněno systémem **pohotovostních baterií**, které by měly být vyčleněny u každého raketového oddílu a periodicky (vycházejí z technických vlastností různých typů) v rámci oddílu měněny. Raketový týl musí být samozřejmě v pohotovosti kdykoli přejít k intenzivní činnosti související s přechodem k používání jaderných zbraní. Obdobná opatření je třeba organizovat u bombardovacího a stíhacího bombardovacího letectva, pokud jde o použití jaderných pum.

Raketové útvary a svazky mohou ve výhodných případech, zvláště z hlediska efektivnosti, provádět úder **tríštivotrhavými (popřípadě chemickými) náplněmi**. Rakety je nutné používat ve správných proporcích, aby těmito nákladnými zbraněmi nebylo plýtváno. Nepřítel povede i v těchto podmínkách usilovný průzkum s cílem odhalit naše raketová odpalovací zařízení a útvary (svazky), aby je mohl soustavně ničit konvenčními zbraněmi a aby popřípadě mohl na ně provést hromadný jaderný úder. Proto musíme učinit vše, aby vlastní raketové útvary nebyly odhaleny.

Činnost vševojskových i raketových štábů v operaci bez použití jaderných zbraní při plánování a přípravě jaderných úderů by měla být v podstatě stejná jako v podmínkách používání zbraní hromadného ničení. Štáby musí vyvinout maximální úsilí při organizaci a provádění komplexního průzkumu, jehož úkolem bude i za těchto podmínek odhalovat cíle pro jaderné úder a zjišťovat jejich nutné parametry, a to jak před zahájením války, tak i v jejím průběhu. Zjištěné cíle musí být soustavně vyhodnocovány, musí být (na určené z nich) na ně připraveny jaderné úder, i když budou mnohé z nich ničeny klasickými prostředky (letectvem a dělostřelectvem). **Obecně řečeno, štáby musí pracovat jako v podmínkách jaderné války, přičemž nebezpečné cíle musí být ničeny letectvem**

a ostatními klasickými prostředky a na vybrané cíle je třeba připravit jaderné úder, které by bylo možno kdykoli uskutečnit.

Přejde-li nepřítel k použití jaderných zbraní, je třeba provést okamžitě hromadný jaderný úder, jehož těžiště položit na jaderné a raketové zbraně nepřítele a na hlavní úderné uskupení pozemních vojsk. Přípravu tohoto hromadného úderu je nutné soustavně upravovat podle vývoje situace. Současně je nezbytné provést opatření k tomu, aby pozemní vojska byla o úderu informována a úkolována k využití účinků jaderných úderů. Přejde-li těchto vojsk k činnosti za použití jaderných zbraní by neměl přinášet zvláštní problémy. Podstata jejich činnosti by měla spočívat v okamžitém rozhodném až „držem“ využívání vlastních jaderných úderů k přechodu do útoku ve vysokém tempu.

—☆—

V podmínkách operace bez použití jaderných zbraní neztrácí na významu soustavný a komplexní boj se zbraněmi hromadného ničení nepřítele. Je nezbytné vycházet z předpokladu, že i u nepřítele budou udržovány raketové a jaderné zbraně na vysokém stupni bojové pohotovosti, aby kdykoli mohly zahájit činnost.

Zvláštnost boje s těmito zbraněmi bude spočívat v jejich obtížném odhalování vlastním průzkumem, vzhledem k tomu, že i nepřítel se bude snažit tyto své prostředky maximálně utajit. O to usilovněji bude třeba je všemi prostředky vyhledávat. Další zvláštnost bude spočívat v tom, že k jejich ničení lze používat jen konvenční zbraně. Při boji s taktickými raketami nepřítele to nebude žádnou zvláštností a novinkou, ovšem s operačními a strategickými raketovými útvary to přinese určité potíže, vzhledem k tomu, že bude možné použít v převážné většině případů jen vlastní úderné letectvo, jehož zásahy (vzhledem k hloubce rozmístění těchto prostředků nepřítele) mohou být opožděné. Nelze ovšem vyloučit možnost použití ve vhodných případech i tříštivotrhavých a chemických náplní vlastního raketového vojska. Požadavek komplexního boje se zbraněmi hromadného ničení nepřítele (tj. ničení nejen odpalovacích, ale i naváděcích, technických, tylových a podobných zařízení) zůstává v platnosti.

Při plánování, organizaci a provádění opatření operačního (bojového) zabezpečení v operaci bez použití jaderných zbraní je nutno brát v úvahu možnost, že k jejich použití může dojít kdykoli. Z toho vyplývá, že tato opatření je nutné organizovat jako v podmínkách využívání jaderných zbraní. Bude třeba např. vést soustavný radiační a chemický průzkum, mít stále v pohotovosti opatření OPZHN, operační maskování provádět z hlediska stálé hrozby možnosti použití jaderných zbraní apod.

—☆—

Nutnost přípravy a možnost vedení operací bez použití jaderných zbraní přidává na složitosti soudobé bojové činnosti. V práci vyšších štábů vedení těchto operací nevyvolává zvláštní těžkosti. Jinak je tomu na taktickém stupni, kde se zvláštnosti této činnosti projeví zvlášť výrazně, a to především v organizaci paleb dělostřelectva, tanků apod. Proto těžiště přípravy našich štábů a vojsk v uvedené tematice by mělo být u svazku a níže.

Na prahu výcvikového roku hodnotí každý štáb úroveň svoji i podřízených. Na základě toho stanoví konkrétní cíle a opatření v další přípravě. Cílem článku bylo přispět několika náměty k této činnosti.